

[Jehan Nielsen.]

erfaring igennem 15 år, f. eks. fra dengang vi fik flyttet søterritoriet ud til 12 sømil, at jeg har mødt megen forståelse og velvilje både hos politikere og hos meget, meget dygtige embedsmænd.

Vi har jo mange andre problemer deroppe. Vi har energiproblemet, det er jo fælles med hele den vestlige verden. Vi er jo et meget, meget fattigt samfund, vi har så lidt at give til gengæld. Vi er omtrent som de fattige mennesker, der boede på en lille færøsk bygd, og dengang prøvede man at klare sig socialt. De prøvede at dele med hinanden, og så var der to huse, der var enige om, at de skulle dele gåsen, sådan at det ene hus skulle stille gåsen og ilden til rådighed, og det andet hus skulle stille gryden og vandet til rådighed.

Vi er omtrent i samme situation som den med gryden og vandet. Vi har så lidt at give til gengæld. Dog én ting har vi, som jeg er meget, meget stolt over, og det er det dejlige menneskemateriale. Derfor leger jeg og kæler for tanken om en nordatlantisk fiskeripolitik. Vi er i den situation, at vi kan hjælpe både grønlænderne og islændingene med eksperter. Vi har et overskud af eksperter på fiskeriområdet og på koffardiområdet.

Da jeg hørte, at det var en færøing, som var skipper på den her Mærskbåd, der redede vietnameserne, så sagde jeg med det samme: ja men hvem i alverden skulle han være, hvis han ikke var en færøing?

Det menneskemateriale sender jeg ofte en venlig tanke. Sammen med det og den forståelse håber jeg, at der stadig væk er udveje for os på Færøerne.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil sige til hr. Jes Schmidt, at de problemer, han har rejst, er vi meget opmærksomme på inden for venstre. Jeg vil sige det så stærkt som, at de folkelige minoriteters velbefindende er prøvestenen på, om der er åndelig frihed i et land, og den prøvesten skulle vi gerne klare.

Når jeg er kommet herop, er det for at komme af med noget, som længe har plaget mig. Der er nemlig en lirekassemelodi, som med voksende styrke er i færd med at berøve selv intelligente mennesker evnen til at tænke, selv økonomer og medlemmer af

dette ting. Det er alt dette her vrøvl om, at vi på længere sigt aldrig kan få fuld beskæftigelse, fordi industrien øger produktiviteten, og fordi man derved kan overflødiggøre arbejdspladser.

Der er mange miljøprofeter, som har grebet chancen og sagt: ja, dér kan vi se, det kan da slet ikke nytte at øge produktionen; vi må i stedet for forhindre folk i at bestille noget. Det er kommet så langt ind i dette ting, at meget fornuftige folk som fru Lone Dybkjær og hr. Auken faktisk har tilsluttet sig tanken om, at vi må forhindre folk i at bestille så meget, fordele det forhåndenværende arbejde og den forhåndenværende elendighed. Det må vi gøre, fordi vi ikke kan bære, at folk vil gøre så stor en indsats og bestille så meget.

Der er en miljøministeriel arbejdsgruppe, en række økonomer, som har lavet en rapport, hvor man har fået slået stort op i pressen, at vi sådan på længere sigt skal have en kvart million arbejdsløse her i landet. Og minsandten om ikke Institut for Fremtidforskning, hvor sociologen Erik Høgh og en økonom, Gert Strande-Sørensen, har medvirket, har lavet en lignende rapport om beskæftigelsesmulighederne frem til år 2000, hvor det også stilles op, som om det er lidt af en naturlov. Der er ikke noget at gøre ved det, det er udviklingen, at vi får en vedholdende og lang arbejdsløshed her i landet, og det skyldes dette med, at man rationaliserer. Man har spurgt de danske virksomheder, hvor stor en arbejdsstyrke de forventer at få osv. Svarene har været, at mange steder forventes en forøget rationalisering og dermed reduktion i antallet af arbejdspladser, og så slutter man, at det altså er den fremtid, som vi må gå ind i med bøjet nakke.

Det er den form for pessimisme, som jeg også synes i for høj grad er begyndt at præge det økonomiske råds senere rapporter. Nu er det økonomiske råd jo altid venligt over for den siddende regering, så måske det er forklaringen, men det ligger i virkeligheden også bag perspektivplanerne eller i hvert fald bag den måde, hvorpå vi opfatter disse ting. Vi har gjort økonomer til ypperstepræster for en skæbnetetro. Vi tror, at når de laver en eller anden prognose, så er der jo ikke andet at gøre, og det må vi gå i gang med at realisere. Det, der ligger bag økono-